

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਬਾਹਠਵਾਂ

ਰੋਮ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਂ: ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ਨ

Jeff Pippenger

2024-03-27

ਰੋਮ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੋਮ ਆਪਣੇ "ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਝੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ:

"ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਭੁੱਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਬੋਧਗਮਯ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।" Manuscript Releases, volume 9, 8.

"ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ," ਅਤੇ ਰੋਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ "ਸਮੇਂ" ਵਾਰੰਵਾਰ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਰੋਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ "ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ "ਅਤਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ" ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਰੋਮ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਸੱਤ ਵਾਰ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਬੋੱਚ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਰਬੋੱਚ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਥਕਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਦੋ ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 7:25.

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਸੁਖਮ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਛਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਤਦ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦਾਨੀਏਲ 12:7।

ਪਰ ਜੇ ਅੰਗਣ ਮੰਦਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਪ ਨਾ ਲੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:2।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਟਾਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨਗੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:3.

ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਕਰਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 12:6॥

ਅਤੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਉੱਕਾਬ ਦੇ ਦੋ ਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੱਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 12:14.

ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਮੂੰਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਕਰਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 13:5.

ਇਹ ਸੱਤ ਸਿੱਧੇ ਹਵਾਲੇ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ "ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਜਾਂ 1260 ਦਿਨ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ "ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਅੱਧਾ" ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ "ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ।" ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕੇਵਲ ਇਹ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸੱਤ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 13 (ਆਯਤਾਂ 1-10) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ "ਚੀਤੇ ਵਰਗਾ" ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਗਰ ਨੇ "ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿੰਹਾਸਨ, ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਅਧਿਕਾਰ" ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮੰਨਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਪਾਪਤੰਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ, ਸਿੰਹਾਸਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਾਰਸਦਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸ ਸੀ। ਉਸ ਚੀਤੇ-ਸਮਾਨ ਜਾਨਵਰ ਬਾਰੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: "ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਸਾ ਮੂੰਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ... ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤੰਬੂ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜੋ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਹਨ, ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਖ਼ਾਨਦਾਨਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।" ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ 7 ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਿੰਗ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਇਕਸਾਰ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਾਪਤੰਤਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

"ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।" ਅਤੇ ਨਬੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਐਸਾ ਵੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੌਤ ਤੱਕ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।' ਅਤੇ ਫਿਰ: 'ਜੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਜੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' ਇਹ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ 'ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ' ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ—ਦਾਨੀਏਲ 7 ਦੇ ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ, ਜਾਂ 1260 ਦਿਨ—ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਵਧੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਭੂਤਵ ਦੀ ਸਰਵੋਚਤਾ ਨਾਲ, ਈ.ਸ. 538 ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੋਪ ਨੂੰ ਫ਼ਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜ ਨੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਮਾਰੂ ਘਾਵ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, 'ਜੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।'" *The Great Controversy*, 439.

ਇਸ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸ "ਸਮੇਂ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਰੋਮ ਨੂੰ "ਪ੍ਰਗਟ" ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰੋਮ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਰ ਬਾਈਬਲੀ ਹਵਾਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਜ਼ਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਇਲਿਆਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਆਕਾਸ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਬੰਦ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੂਕਾ 4:25.

ਇਲਿਆਹ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਜ਼ੋਬੇਲ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਥਿਆਤੀਰਾ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਤਾਂ ਭੀ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਯਿਜ਼ੋਬੇਲ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਬੀਆ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤਾਂ ਖਾਣ ਲਈ ਭਰਮਾਉਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਤੋਬਾ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:20, 21.

ਚੌਥੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ "ਸਮਾਂ," ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਯਿਜ਼ੋਬੇਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਕ "ਅਵਕਾਸ" ਵੀ ਹੈ।

ਏਲੀਆਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗੀਆਂ ਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੀਂਹ ਨਾ ਪਵੇ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਮੀਂਹ ਨਾ ਪਿਆ। ਯਾਕੂਬ 5:17.

ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਪਛਾਣ "ਉਹ ਦਿਨ" ਵਜੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ—'ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ,' ਅਤੇ 'ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ'—ਇੱਕੋ ਹੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਇਕਸਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਅਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿਣਾ ਸੀ। ਪਾਪਾਈ ਸਰਵੇਚਤਾ ਦੇ 1260 ਸਾਲ ਈ.ਸ. 538 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪੋਪ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੋਪ ਚੁਣ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਥਾਪਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪਦਾਨੁਕ੍ਰਮ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ।

"ਕਲੀਸੀਆ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਅਤਿਆਚਾਰ 1260 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਰਗੀ ਕਸੌਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਲੀਸੀਆ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ 'ਵੱਡੀ ਕਲੇਸ਼' ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਦਿਆਂ ਉੱਧਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਜੇ ਉਹ ਦਿਨ ਘਟਾਏ ਨਾ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਬਚਦਾ; ਪਰ ਚੁਣਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦਿਨ ਘਟਾਏ ਜਾਣਗੇ।' ਮੱਤੀ 24:22। ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰਾਹੀਂ 1798 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।" *The Great Controversy*, 266.

ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ" ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਉਸ "ਸਮੇਂ" ਵਜੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਇਕੱਤੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਉਤਪੀੜਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਉਤਪੀੜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ "ਬਹੁਤ ਦਿਨ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੱਖੋਂ ਸੈਨਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਲ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਿੱਤ ਦੀ ਬਲੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨਾਲ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰਵੀਰ ਕਰਤੱਬ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਸਮਝ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਗੇ; ਤਥਾਪਿ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਕੈਦ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਡਿੱਗਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 11:31-33.

ਰੋਮ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਸੀ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ "ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ" ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਰੋਮ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਾ ਜਾਣੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਅਨੇਕ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।" ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਸਮਝਵਾਨ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਗੇ; ਤਦ ਭੀ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬੰਧਵਾਈ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਡਿੱਗਣਗੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਿੱਗਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲੇਗੀ; ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਸਮਝਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਡਿੱਗਣਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਖੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 11:33-35.

"ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" "ਹਾਲੇ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ।" ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਨਿਯੁਕਤ" "ਮੇਏਦ" ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ" ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧਿਤਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਣ ਵੀ, ਇਹ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ 1989 "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1989 ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀ ਗਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਚਲ੍ਹਤ ਲਈ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਮੋਹਰਮੁਕਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਕਾਰਣ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਸ ਤੱਥ ਲਈ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ" "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਲਾਈ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਗਬਰੀਏਲ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ। ਤਦ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੜਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਭੈਭੀਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮਨੁੱਖ-ਪੁੱਤਰ, ਸਮਝ ਲੈ: ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤੇ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:16-19.

ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ "ਅੰਤ" ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਯੁਕਤ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਐਸੇ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ" (moed) ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ (ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "gets") ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਉਹ "ਸਮਾਂ" ਹੈ ਜੋ ਰੋਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ "ਸਮਾਂ" ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਦਾ ਅੰਤ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਅਵਧੀ, ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ "ਸਮੇਂ" ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ।

ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ "ਸਮਾਂ" ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈਬਲੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ ਇੱਕ "ਸਮਾਂ" ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੇ "ਇੱਕ ਸਮਾਂ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ" ਲਈ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ "ਘੜੀ," ਜਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ "ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ" ਲਈ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ "ਘੜੀ" ਅਤੇ "ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ" ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ 31 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਐਕਟੀਅਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 330 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕਾਨਸਟੈਂਟਾਈਨ ਨੇ ਸਮਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਾਨਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਤੱਕ ਸਰਵੋਚ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਬਾਰੇ ਹੀ ਬੋਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ "ਵਾਚਾ ਦਾ ਅਧਿਪਤੀ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਲੀਬੀਕਰਨ ਵੇਲੇ "ਟੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵੇਖਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਨਿਕ੍ਰਿਸਟ ਮਨੁੱਖ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਜ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ; ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਚਾਪਲੂਸੀ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਬਾੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਵਹਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ; ਹਾਂ, ਨੇਮ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਧਿ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਛਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੜ੍ਹ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਜਾਊ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਨਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਉਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਉਆਂ ਦੇ ਪਿਉਆਂ ਨੇ; ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਟ, ਮਾਲ, ਅਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਵੰਡੇਗਾ; ਹਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਯਤਨ ਦੁਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਚੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:21-24.

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਿੱਚ "against" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ "from" ਹੈ, ਅਤੇ ਆਇਤ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਗੜ੍ਹ (ਰੋਮ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ) "ਤੋਂ" ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ (ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ

ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕਰੇਗਾ)।

“ਆਯਤ 24. ਉਹ ਸੂਬੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਰੱਥ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਨਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਟ, ਮਾਲ-ਗਨੀਮਤ ਅਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਵੰਡੇਗਾ; ਹਾਂ, ਉਹ ਇਕ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਵੇਗਾ।”

“ਆਮ ਢੰਗ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਕੌਮਾਂ ਰੋਮ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਮਤੀ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਧਨਾਢ ਭੂਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਰਾਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਰੋਮ ਨੇ ਉਹ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਨਾ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੇ; ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਅਧਿਗ੍ਰਹਣ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਣ ਢੰਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਰਿਵਾਜ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਰੋਮ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ।

“ਅਤੇ ਜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੋਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਹੇਠ ਆ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਇਆ ਅਤੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਵਰਤਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਲੂਟ ਅਤੇ ਗਨੀਮਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਮੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਹੇਠ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਭੈਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।”

“ਇਸ ਆਯਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਬਾਰੇ ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਊਟਨ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹੀ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਤ-ਪਹਾੜੀ ਨਗਰ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਕੀਤਾ। ‘ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵੀ;’ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮਾਂ, ਅਰਥਾਤ 360 ਸਾਲ। ਇਹ ਸਾਲ ਕਿਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਗਿਣੇ ਜਾਣ? ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਅਗਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਆਯਤ 25. ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਸ ਉਭਾਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਲਈ ਉਤੇਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਹ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਲਾਂ ਰਚੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।”

“ਆਇਤਾਂ 23 ਅਤੇ 24 ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸੰਧੀ, ਈਸਾ ਪੂਰਵ 161, ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲਿਆ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰੋਮ ਨੇ ਸਰਵਭੌਮ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਆਇਤ ਹੈ, ਉਹ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਮਿਸਰ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮੁਹਿੰਮ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੁੱਧ ਦੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਰੋਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਐਸੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ?—ਹਾਂ, ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਯੁੱਧ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਯੁੱਧ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਲੜਾਈ ਐਕਟੀਅਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸੀ। ਆਓ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸੈਨਾ ਨਾਲ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੌਸਲਾ ਉਭਾਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੈਨਾ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਹ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਲਾਂ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਹਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਉਸ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੈਨਾ ਉੱਥਰ ਕੇ ਵਧੇਗੀ; ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕੋ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਬੂਠ ਬੋਲਣਗੇ; ਪਰ ਇਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਦੌਲਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਮੁੜੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਪਵਿੱਤਰ ਵਾਚਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਜ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਆਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਵਾਂਗ। ਦਾਨੀਏਲ 11:25–29।

ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਗਬਰਿਏਲ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ "ਚਾਜ਼ੇਨ," ਅਰਥਾਤ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਵਾਣੀ, ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਅਵਧੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸਮਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਸਰਵੋਚ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਐਸੀ ਗੱਲ ਮੁਹਰਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ, "ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਤ" ਦੀ ਦਰਸ਼ਨਾਵਲੀ, ਜੋ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਹੀ; ਕਿਉਂਕਿ 1844 ਵਿੱਚ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਜੋਤਿ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ। ਦਾਨੀਏਲ 11:30-36 ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ "ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੋਧ" ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣਾ ਸੀ ਜੋ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਜੋਤਿ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ, ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਕੋਈ "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲ ਕਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ; ਪਰ 1798 ਦਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਅਤੇ 1844 ਦਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ—ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹੀ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜੋ ਉਸ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਰੋਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। "ਸਮਾਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ", "ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ", "ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨ", ਅਤੇ "ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ" ਕੁਝ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਹਨੇਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਨੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਚਲਹੇਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਚਲਹੇਤ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਵਾਲੀ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਵੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। 1863 ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1989 ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੇ ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲ, 1989 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿਯੁਕਤ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਖੁੰਟੇ ਇੱਕ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਗਾੜ ਦੇਈਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਯਤਨ ਕਰੀਏ ਕਿ ਸਾਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਬੈਠੇ; ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਤਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਈਏ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਤੌਲੀਏ? ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅਨਮੋਲ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਣ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤੁਰਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ। ਬਹੁਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅਰਥ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਈਏ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਮਰ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੁਆਰਥ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਵੀਂਪਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ, ਤਿਆਗ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਾਲੇ ਆ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਭੂਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਅਣਇੱਛਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਅੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਨਾ ਵੇਖਣ; ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

“ਜੇ ਲੋਕ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਹਿਚਕਿਚਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਣਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖਿੜਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰ ਲਏ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਈਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਹੀ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਗੰਭੀਰਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਭੈ-ਭਗਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਉਪਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਹੋਰ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੀਏ। ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਝੁਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਉਠਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖੀਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਈਏ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਅੰਸੂ ਵਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਰਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਦੀ ਮੰਦਤਾ ਲਈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅੰਸੂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਤਾੜਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਤਾੜਨਾ ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ ਭਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਸ ਭਰਾ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ, ‘ਆਓ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ; ਆਓ ਅਸੀਂ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣਯੋਗ ਆਤਮਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀਏ;’ ਅਤੇ ਜਿਸ ਭਰਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ, ‘ਭਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਨਿਆਇ ਕੀਤਾ ਹੈ।’ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਹੋਰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਲਈ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਚਾਰ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਕੱਠੇ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਤਥਾਪਿ ਕਈ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੀਏ। ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭਾਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਰੀਤ ਰਾਹੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰਨ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।

“ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਧਿਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧਰਮ-ਗੁੰਝਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋੜਿਆ-ਤੋੜਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਗੱਟ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਤ ਸਨ, ਠਹਿਰ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਭੇਦ ਯਥਾਸੰਭਵ ਘੱਟ ਰਹਿਣ। ਪਰ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਭਾਰ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਇਕ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਇਕ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਜਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਠ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸਵਭਾਵਿਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਰੁਝਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਰੋਕ ਦਿੰਦੇ ਸਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾ, ਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਜੋਤ ਮੰਗੇ। ਮਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵਿਛੁੜ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਈਏ। ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਉਤਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਜੋਤ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਂਦੇ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਾਂ; ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਾਂ।”

“ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਰਤੱਬ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਤਿਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਏਕਤਾ ਅਜਿਹੇ ਸੁਭਾਉ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਪਰਖ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਉੱਤੇ ਖਰੀ ਉਤਰੇ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਵਿਦਿਆਲੇ ਲਈ ਸਿਖਲਾਏ ਜਾਈਏ। ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ-ਸਦਿਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਪਾਠ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।

“ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਠ ਸਿੱਖਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਹੀ ਅਭੂਲ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਂ

ਕਿਸੇ ਮਤ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਤਾਂ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹਠ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਏਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਲਈ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਕੀਤੀ ਸੀ।" Review and Herald, July 26, 1892.